

122 DE POVEȘTI CU HAZ ȘI TÂLC

DIN 1998
CRISAN®

Câinele cel lacom

Un câine umbla prin pădure ținând în bot o bucată de carne pe care tocmai o șterpelise de la niște excursioniști neatenți. Ajungând pe malul unui râu, a zărit în apa cristalină un alt câine.

– Potaia aceea are o bucată de carne mai mare decât a mea! a mârâit el. O să i-o iau și o să le înfulec pe amândouă!

Și, arătându-și colții, s-a aruncat în râu gata de atac. Ajuns în apă însă, a privit în jur năuc: celălalt câine dispăruse ca prin farmec! Ceea ce văzuse el nu era decât propria imagine! Unde mai pui că, atunci când a deschis gura, a scăpat bucata de carne care s-a dus pe apa Sâmbetei. Și uite așa lăcomia l-a lăsat fără mâncare! Iar cei care au avut parte de un ospăț pe cinste au fost peștii.

Întotdeauna cineva câștigă...

Broasca și boul

O broască voia mereu să fie mai presus de oricine. Se încapățâna să susțină că ea era cea care știa să facă orice lucru cel mai bine, și toate celelalte broaște care trăiau în acel heleșteu se cam săturaseră de ifosele ei.

Într-o zi, pe mal a apărut un bou, venit să se adape. Când l-au văzut, broaștele au exclamat:

– la te uită ce animal mare!

Este într-adevăr uriaș!

Simțind cum o cuprinde

invidia, broasca

înfumurată

le-a zis:

– Asta nu-i nimic, suratelor!
Veți vedea numaidecât
de ce sunt eu în stare!
Și imediat a început să se
umfle până când a ajuns
să-și dubleze mărimea.
– Ei, a întrebat ea, acum sunt
la fel de mare ca vietatea aceea?
Și fiindcă i s-a spus că nici
vorbă, a continuat să se umfle
până când a făcut... POC!
Dispariția ei a adus mai multă
liniște pe heleșteu, iar celelalte
broaște au înțeles bine lecția:
**când vrei să fii mai presus
de toți, sfârșești rău!**

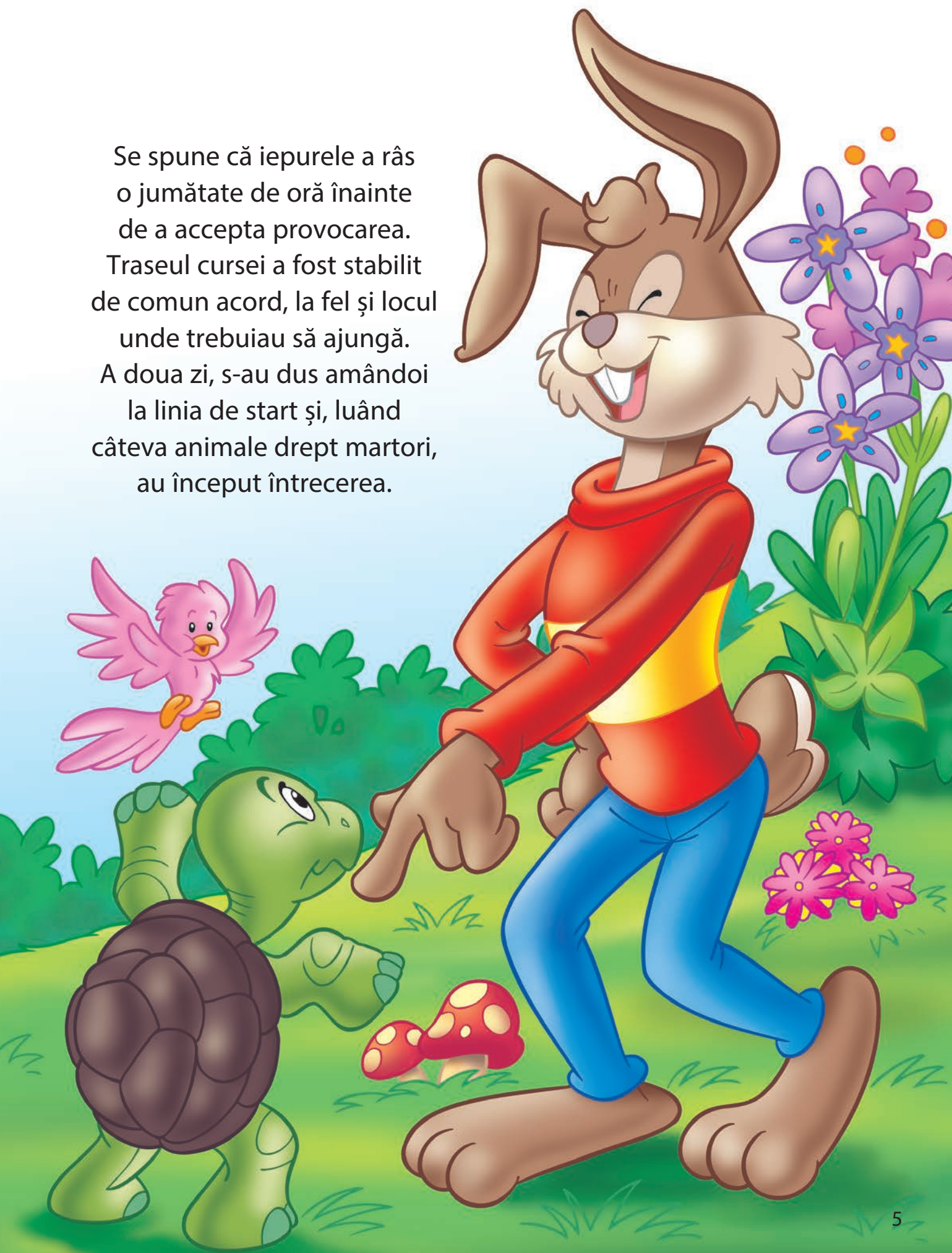
Broasca-țestoasă și iepurele

Când au vreo calitate, unele persoane se laudă întruna. Și le place să se umfle în pene taman atunci când au în față pe cineva care este exact opusul lor. Celor slabi le place să se dea mari în fața celor grași, celor care au bani, în fața celor care nu au și așa mai departe. Și exact asta s-a întâmplat cu un iepure. Se lăuda că era cel mai rapid din pădure. Și cel mai mult își bătea joc de animalele mai încete. Mai ales broasca-țestoasă era sătulă de atâta bășcălie pe seama ei. Așa că nu este de mirare că, într-o zi, aceasta a izbucnit furioasă:

– Hai să vedem, că tot te dai mare cu viteza ta, ai curaj să te întreci cu mine?

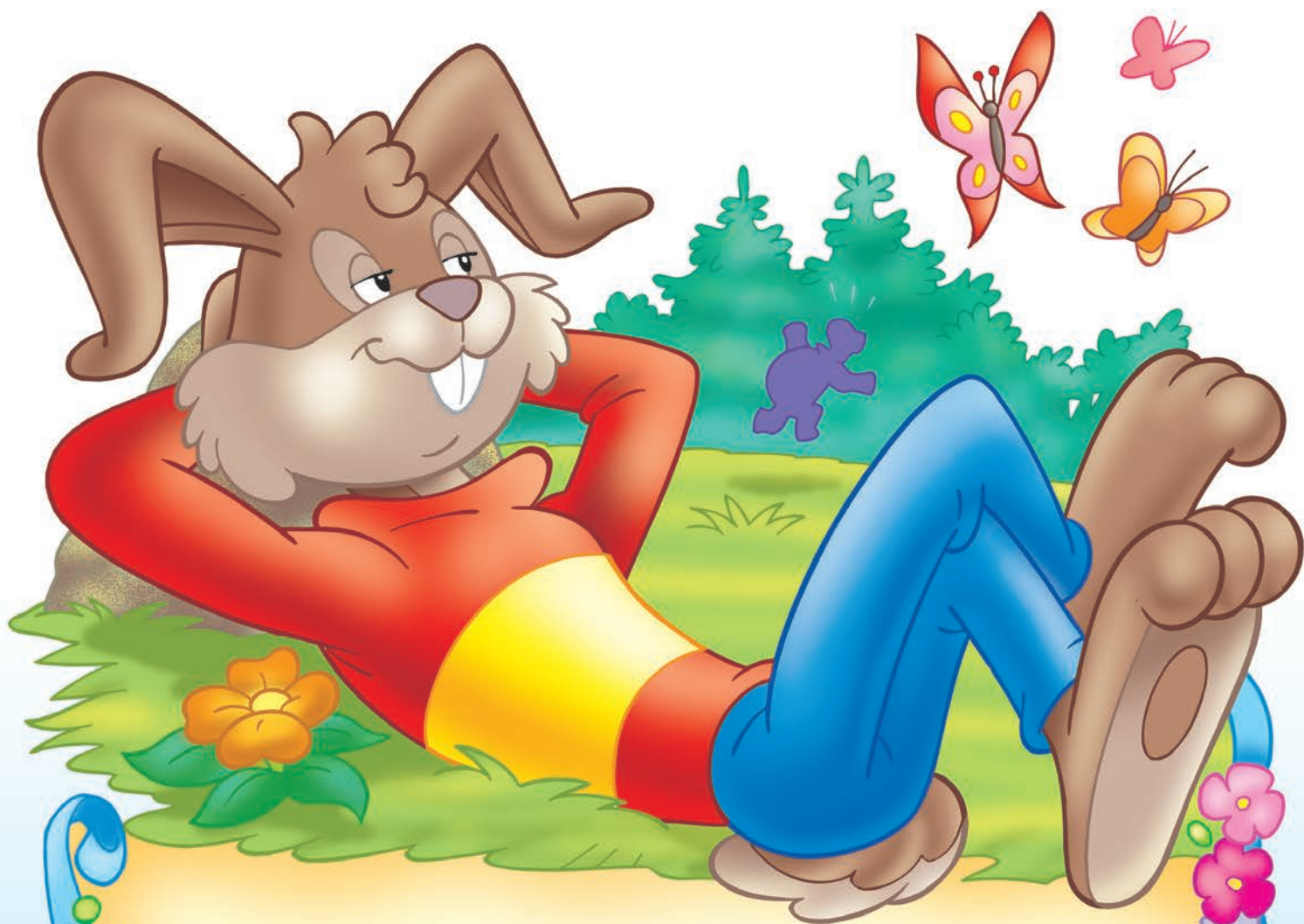
Se spune că iepurele a răs
o jumătate de oră înainte
de a accepta provocarea.
Traseul cursei a fost stabilit
de comun acord, la fel și locul
unde trebuiau să ajungă.
A doua zi, s-au dus amândoi
la linia de start și, luând
câteva animale drept martori,
au început întrecerea.

Broasca-țestoasă a prins să meargă, păș, păș, păș, păș, cu mersul ei lent. În timp ce, în doar zece secunde, iepurele s-a depărtat așa de mult, încât a pierdut-o din vedere pe adversara sa. „Ce prostie”, s-a gândit el, „nu ai nicio satisfacție să câștigi așa. Cu toții știi că sunt mult mai rapid decât nefericita aia. Dar aș putea să profit de avansul luat și să mai râd de ea.

Așa că o să mă ocup de treburile mele și apoi, ca și cum ar fi cel mai plictisitor lucru din lume, o să trec linia de sosire.” Și cum s-a gândit, așa a făcut. În timp ce broasca-țestoasă își continua mersul obișnuit, iepurele a prins să se joace, să se îndoape cu morcovi, ca apoi să se lungească pe pajiște ca să-și facă siesta.

Partea proastă a fost că, mâncând prea mult, a adormit buștean toropit de soarele dogoritor.

Când s-a trezit, a pornit în mare viteză,
încercând să câștige întrecerea.
Dar era prea târziu: broasca-țestoasă a trecut
linia de sosire cu câteva secunde înaintea lui!
Obosit și rușinat, iepurele și-a recunoscut înfrângerea.

**Prin efort susținut și perseverență,
de cele mai multe ori îți poți
depăși propriile limite!**

Calul și lupul

Un cal care păștea pe izlaz a văzut într-un tufiș un lup.

Pe dată calul s-a prefăcut a fi șchiop.

Privindu-l pofticios, lupul s-a gândit:

„Dacă mă duc repede să-mi anunț haita, cu toții vom putea doborî ușor calul ăsta și vom avea carne proaspătă la cină.

Desigur că, dacă este șchiop, i-aș putea face față singur și m-aș înfrupta doar eu. Voi încerca un șiretlic...

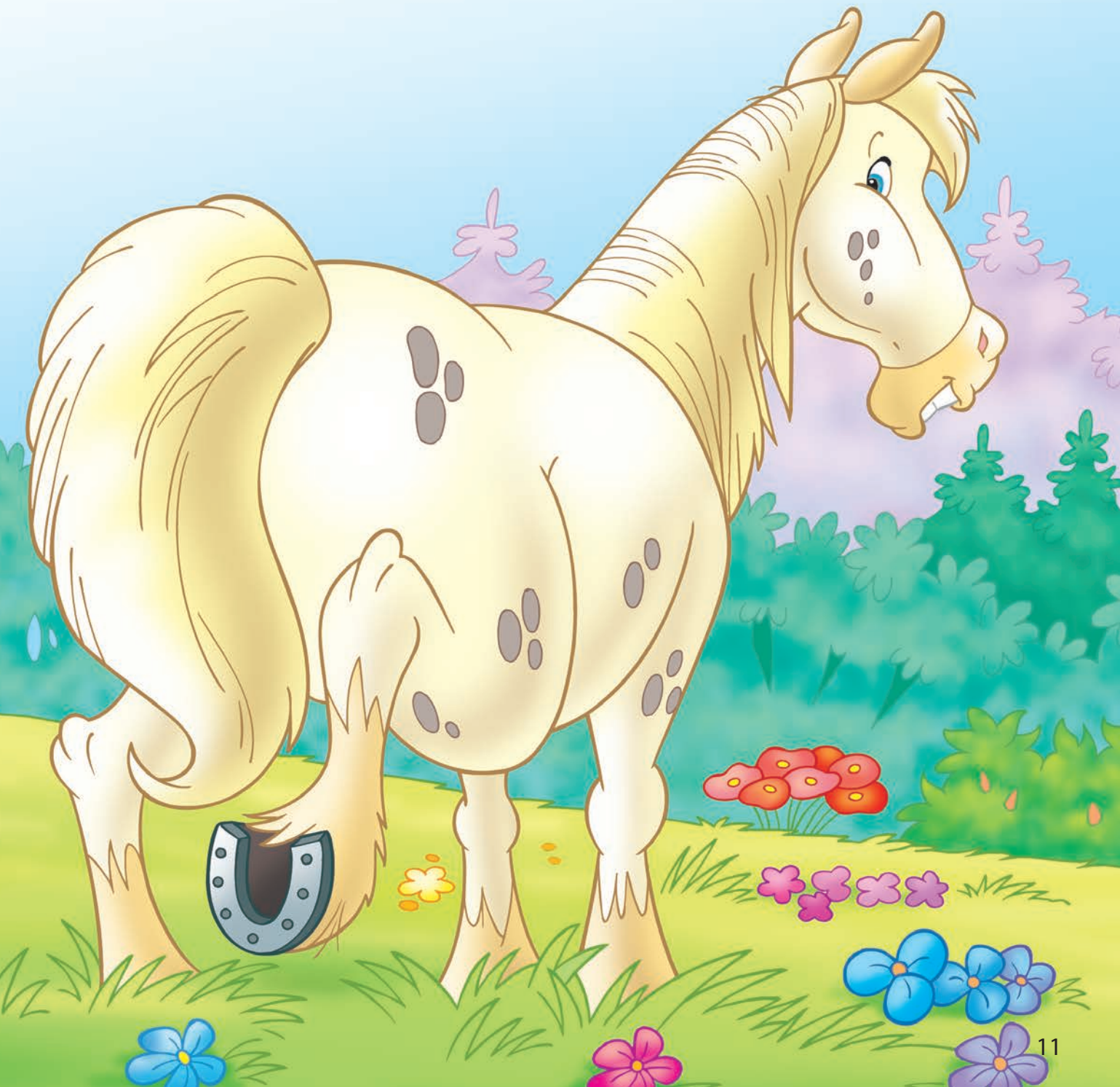
Mă voi preface că sunt medic și, după ce o să aflu cât este de bolnav, voi ști dacă-l pot ataca”.

Așadar, lupul s-a apropiat de cal și i-a zis:

– Arăți rău, prietene. Îți spun asta pentru că sunt doctor și mă pricep. Ai ceva grav?

– Mă doare foarte tare copita asta, de la un spin,
a răspuns calul, ridicându-și piciorul chipurile rănit.
În realitate, dându-și seama ce punea la cale fiara,
s-a gândit să-i dea o lecție.

Așa că, atunci când lupul, pretins doctor,
s-a aplecat să-i examineze copita, calul l-a lovit
atât de tare, încât l-a azvârlit câțiva metri prin aer!

– Chiar ești doctor, și încă unul foarte bun, i-a zis apoi calul,
doar te-ai uitat la copita mea și s-a și vindecat!
Gemând de durere, nefericitul lup a șters-o spre pădure,
fiindu-i învățătură de minte: cine l-a pus să se dea
drept medic, când el era, în fapt, un animal carnivor!?

Adunarea șoarecilor

Într-o zi, toți șoarecii s-au adunat să discute o problemă gravă. La fermă fusese adusă o pisică și, de atunci, viața rozătoarelor devenise un chin, căci îi urmărea peste tot.

- Asta nu mai poate continua așa! și-au spus șoarecii. Dacă nu găsim o soluție, vom fi mâncați unul câte unul! S-au auzit niște sunete cristaline și un șoarece bătrân, cerând să se facă liniște, a spus:
- Acest clopoțel este soluția! Tot ce trebuie să facem este să i-l punem la gât dușmanului nostru. Astfel îi vom auzi clinchetul de fiecare dată când pisica se va mișca și vom avea timp să fugim.

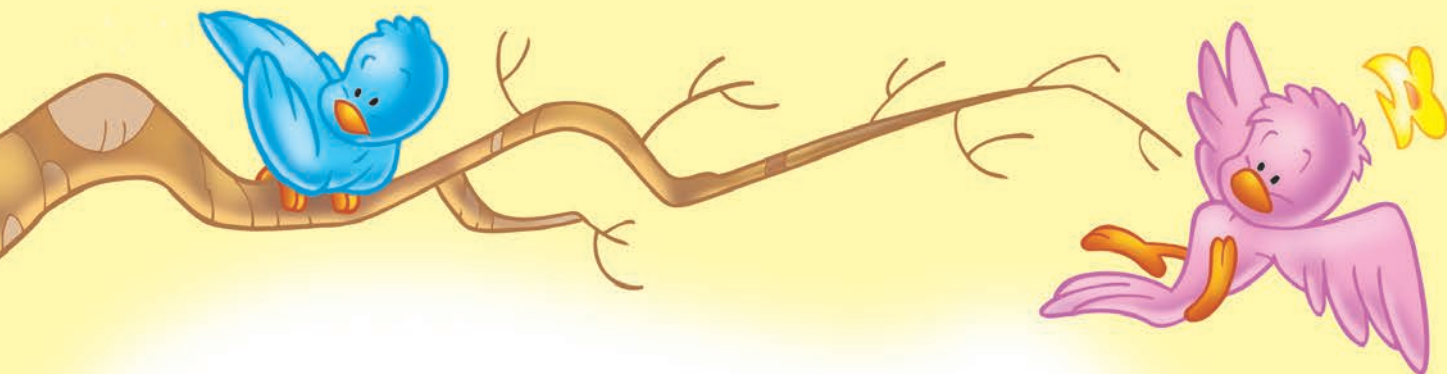

- Nemaipomenit! au strigat cu toții. Este o idee genială!
- Atunci, a continuat autorul ideii, mai rămâne să hotărâm cine dintre noi îi va pune pisicii clopoțelul la gât. În acel moment s-a așternut tăcerea. Apoi s-au auzit voci care spuneau: „Eu nu pot”, „Eu am frică de înălțime”, „Eu sunt alergic la părul de pisică” și așa mai departe. Astfel că, în cele din urmă, adunarea s-a încheiat așa cum a început, fără a rezolva problema.

Este ușor să ai idei bune, dar e greu să le pui în practică!

Vulpea și corbul

O vulpe lihnită de foame căuta ceva de mâncare prin pădure când, pe creanga unui copac, a văzut un corb ce ținea în cioc o bucată de cașcaval delicios.

– Mmmm, ce bine miroase! a zis vulpea lăsându-i gura apă. De unde ați făcut rost de bunătatea aceea, domnule corb? Să nu-mi spuneți că ați furat-o!

Corbul a încuviințat dând din cap.

– la te uită, ce descurcăreț sunteți! a continuat vulpea să spună. Privesc cu admirație strălucirea penajului dumneavoastră, picioarele dumneavoastră lungi și puternice și ciocul dumneavoastră frumos.

Și nu mă îndoiesc că sunteți și inteligent!

Auzind atâtea complimente, îngâmfatul corb s-a foit încântat pe creangă.

– Dacă ați și cânta la fel de frumos, a continuat roșcata, n-aș ezita să vă numesc regele păsărilor.

Dar cum nu v-am auzit niciodată cântând...

Copleșit de laude, corbul a uitat că vocea lui nu era
nicio minunăție și a început să croncănească:
– Cra, cra, cra!

Dar cum a deschis ciocul, bucata de cașcaval
a căzut spre pământ, chiar în locul unde
se afla vulpea, care a și prins-o din zbor.
– Știi ceva, i-a zis ea corbului în timp ce pleca mâncând
din cașcaval, cânti oribil, ești prea înfumurat și, după
cum s-a dovedit, nici cu inteligența nu stai prea bine!

Leul și șoarecele

Confundându-l cu un mușuroi, un șoarece distrat s-a urcat pe un leu care-și făcea siesta.

Animalul cel feroce s-a trezit, l-a prins cu laba lui uriașă pe nefericitul rozător și l-a dus la gură, șovăind dacă să-l mănânce sau nu.

– Nu mă mânca! l-a implorat șoricelul.

– Dă-mi un motiv ca să n-o fac! a răcnit leul.

– Îți voi da două motive, a răspuns șoarecele.

Primul este că sunt o îmbucătură mărunță pentru tine, nu-ți ajung nici măcar ca aperitiv. Al doilea este că-ți voi fi foarte recunoscător și într-o bună zi îți voi întoarce favoarea.

- O favoare? Vei vâna oare o zebra și mi-o vei aduce la cină? a râs leul.
Și, pentru că ideea șoarecelui îl amuzase, l-a lăsat să plece.
S-a întâmplat că, peste câteva zile, leul a căzut în capcana unor vânători. A rămas atârnat într-o plasă foarte rezistentă și, oricât de mult s-a străduit, nu a reușit să se elibereze. Atunci, epuizat, a început să geamă, gândindu-se la soarta crudă care-l aștepta când aveau să apară cei care montaseră capcana.
Deodată, a auzit un zgomot ca de fierăstrău.
Era șoarecele care, cu dințișorii lui ascuțiți, rodea plasa!
Puțin mai târziu, leul era eliberat.
– După cum vezi, a zis șoarecele, ți-am întors favoarea.
– Îți sunt de două ori recunoscător, i-a răspuns leul, pentru că m-ai salvat și mi-ai dat și o lecție!

**Chiar și cei puternici au nevoie uneori
de ajutorul celor mai slabi!**

Greierele și furnica

Greierele cânta întruna toată vara.
Își petrecea ziua întreagă distrându-se.

– Hei, furnico, nu vrei să dansezi
cu mine? și-a invitat el vecina ce
muncea de zor cărând semințe.

– Nu pot, a răspuns furnica.
Trebuie să caut mâncare.

– Mâncare?

Dar mâncare există peste tot!

– Acum da. Dar când va veni iarna?

– Vai, dar plictisitoare mai ești!

Mă rog, dacă nu vrei
să te distrezi, tu pierzi.

Și a sosit iarna.

Zăpada a acoperit totul și era imposibil să găsești
ceva de-ale gurii. Pe jumătate mort de foame,
greierele i-a cerut de mâncare vecinei sale.
– Îmi pare rău, dar abia-mi ajunge mie, a zis furnica.
Dacă m-ai fi ascultat, și în loc să petreci...
– Dar cel puțin te-am distrat cu muzica mea!
– Ceee? a exclamat furnica. Uite ce-i, flăcău,
acum că ai adus vorba, am să-ți spun că,
pe lângă oboseala muncii, cel mai greu mi-a
fost astă-vară să suport zdrăngănelile tale!
Ți-a plăcut să cânti? Acum joacă, dacă poți!

Vulpea și strugurii

O vulpe lihnită de foame a văzut câțiva ciorchini de struguri atârând de o boltă de viță-de-vie.

– Nu-i mare lucru... Un salt și îmi umplu burta! a zis ea.

Dar strugurii erau mai sus decât credea și, deși vulpea a sărit cât a putut de mult, nu a reușit nicicum să apuce strugurele pe care pusese ochii. Pe deasupra, era din ce în ce mai obosită, așa că, în scurt timp, și-a dat seama că nu va putea ajunge la ei. Atunci, a exclamat trufașă:

– Puah, nu merită atâta osteneală strugurii ăia verzi și acri! Când se vor coace, poate că-i voi mânca!

Vulpea din fabulă seamănă cu acele persoane care, atunci când nu pot obține un lucru, încearcă să se mintă singure manifestându-și disprețul față de acel lucru.

Cele două capre

Au fost odată două capre foarte mândre și încăpățânate. Și, de fiecare dată când se întâlneau față-n față pe o cărare, în loc să-și dea voie una alteia să treacă,

se încăpățâneau să meargă înainte, ceea ce făcea ca o ciocnire să fie inevitabilă.

– Lasă-mă să trec! spunea una dintre ele.

– Lasă-mă tu pe mine! răspundea cealaltă.

Astfel că sfârșeau prin a se împunge cu coarnele până când, tot mișcându-se, ajungeau să facă stânga-mprejur. Atunci când vedeau că-și puteau

continua drumul fără piedici, nu se mai luau în coarne și mergeau mai departe.

- Sper că te-ai învățat minte și data viitoare mă vei lăsa să trec, spunea una drept rămas-bun.
- E valabil și pentru tine, răspundea cealaltă.

Până când, într-o zi, s-au întâlnit pe un trunchi de copac ce unea pantele a doi munți și sub care se căsca o prăpastie înspăimântătoare. Logic era ca de data aceea una dintre ele să cedeze. Totuși, s-au împuns ca de obicei, fără să-și dea seama că nu exista cale de scăpare și că una avea să cadă în prăpastie.

**Morala este tristă: au căzut amândouă!
Și cât de ușor ar fi fost să se arate cu bun-simț
și să-și dea voie, una alteia, să treacă.**

Picioarele cerbului

- Ce cap frumos am! spunea un cerb admirându-se în oglinda apei. Și ce coarne minunate!
Aș fi animalul perfect, dacă picioarele mele n-ar fi atât de slăbănoage și urâte!
- Nu vorbi prostii! I-a certat un cerb bătrân.
Picioarele și iuțeala cu care putem alerga reprezintă armele noastre cele mai valoroase!
- După câteva zile, cerbul cel tânăr a auzit focuri de armă și lătrat de câini. Vânătorii erau în pădure și el trebuia să fugă din calea lor! Și chiar asta a încercat să facă, dar coarnele i se prinseseră în niște ramuri! Îngrozit, s-a smucit cu toată puterea și a reușit să se elibereze. Apoi, mulțumită picioarelor sale puternice, s-a îndepărtat rapid și a scăpat de vânători.

– Ce greșeală am făcut crezând că partea cea mai bună din mine sunt coarnele! a recunoscut el. Din cauza lor mai aveam puțin și eram prins, iar dacă n-ar fi fost picioarele mele, aș fi fost mort acum!

**Ceea ce este folositor este, de cele mai multe ori,
și cea mai de preț frumusețe!**

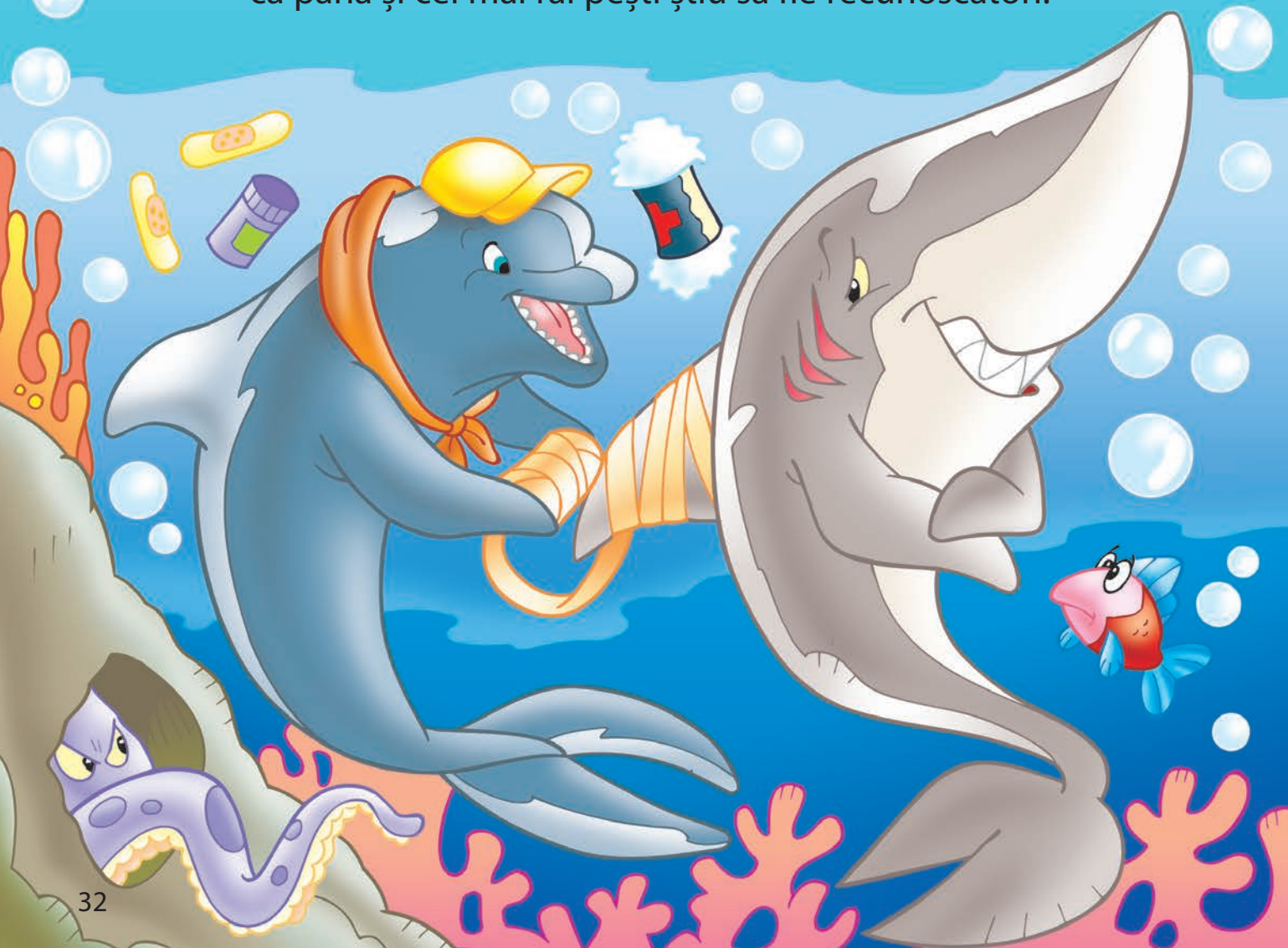
Rechinul și delfinul

A fost odată un delfin căruia îi plăcea să vindece peștii răniți sau bolnavi. Într-o zi, a văzut un rechin rănit și, deși i se spusese că era un pește foarte periculos, n-a avut nimic împotriva să-i trateze aripioara rănită.

– la te uită ce nerecunoscător! și-a zis delfinul când rechinul a plecat fără să-i mulțumească.

La scurt timp, o caracatiță era gata să-l prindă pe delfin, dar atunci a apărut rechinul, iar caracatița, speriată, văzându-i dinții înfiorători, a fugit și s-a ascuns într-o grotă.

Nici de data asta rechinul nu a spus nimic. Dar a dovedit că până și cei mai răi pești știu să fie recunoscători!

Avarul care voia un câine

Un bogătaș avar, care mergea des la vânătoare, a poruncit să i se aducă un câine slab și sprinten.

Dar slujitorul i-a adus unul gras și cam greoi în mișcări.

– Oare n-am poruncit să cauți un câine sprinten și slab?

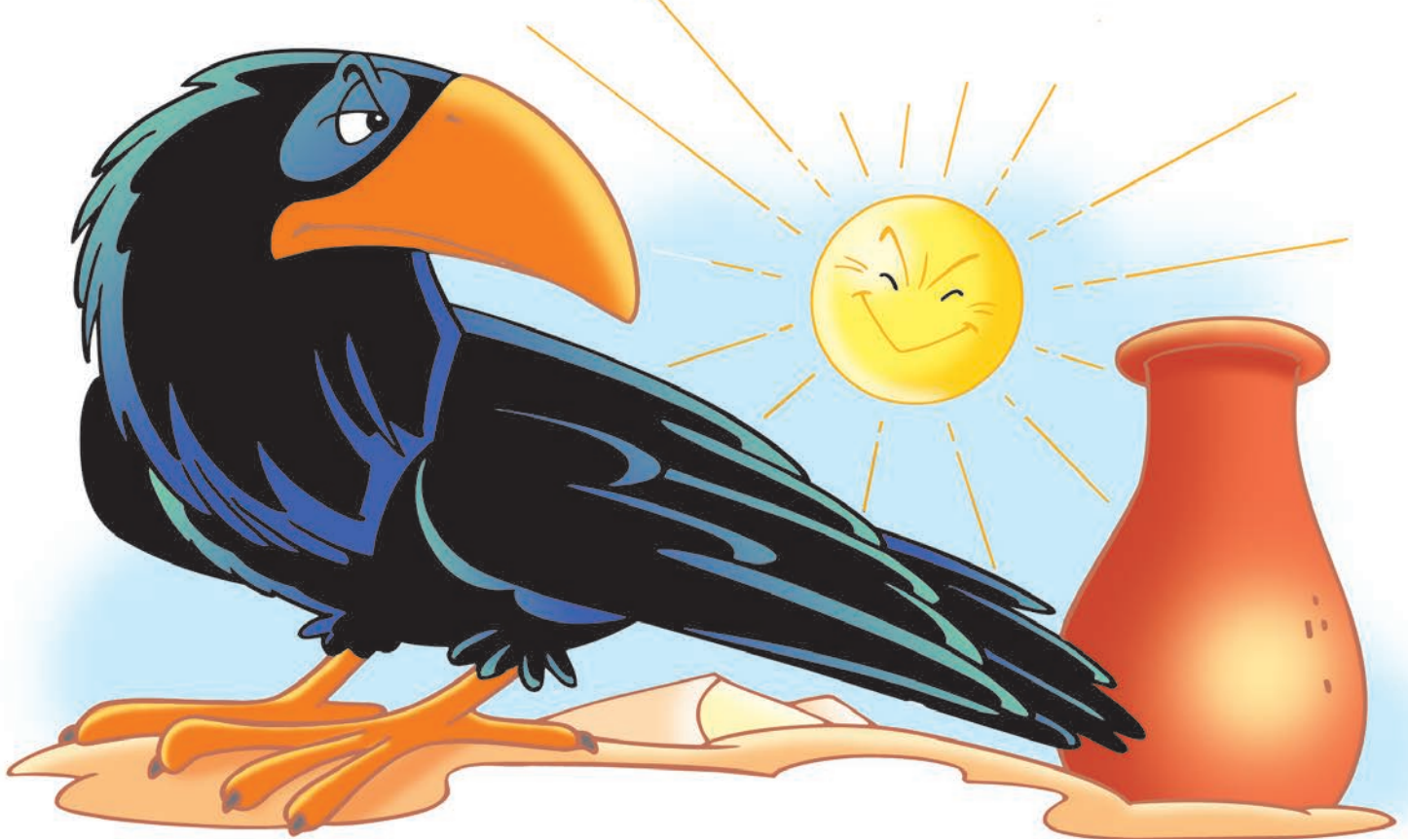
Și tu mi-l aduci pe grăsunul ăsta? a țipat nervos avarul.

– Nu e nicio problemă, a răspuns servitorul.

După ce va sta o săptămână în această casă, câinele va fi la fel de slab ca toți slujitorii care lucrează pentru dumneavoastră!

Răspunsul primit l-a pus pe gânduri pe avar și, de atunci, s-a arătat mult mai generos cu cei din jur!

Corbul și urciorul

Un corb care mai avea puțin și murea de sete a găsit un urciur cu apă. Partea proastă era că apa se afla pe fundul vasului, unde pasărea nu putea să ajungă. „Dacă răstorn urciurul, apa se va scurge în pământ și se va pierde aproape toată”, s-a gândit el. „Ce ghinion am!” Dar, în loc să dispere, și-a amintit că toate problemele au o rezolvare. Și, cum în jurul urciurului a văzut o mulțime de pietricele, i-a venit o idee: a început să le ia cu ciocul, una câte una, și să le arunce în urciur. Cu cât arunca mai multe, cu atât urca apa mai mult. Până la urmă, nivelul apei a ajuns aproape de marginea urciurului, iar corbul cel isteț a putut să bea pe săturate!

Comoara lebedelor

Domnului Pio îi plăcea să le dea de mâncare lebedelor.

Lua pâinea de la cină și o împărțea cu păsările.

O dată chiar a vindecat aripa uneia dintre ele. Dar, de la o vreme, domnul Pio avea din ce în ce mai puțini bani și bineînțeles că și bucățelele de pâine erau din ce în ce mai mici...

Până într-o zi, când s-a petrecut ceva incredibil... Lebedele au înotat în adâncul lacului, au luat câteva bijuterii dintr-o comoară străveche și i le-au dat bătrânului. De atunci, bunul domn Pio nu a mai avut niciodată probleme cu banii.

Pătura lui Susi

- Mami! a strigat plângând micuța Susi.
Cineva mi-a furat păturica roz!
- Nu cred, scumpa mea. O să mergem acum în camera ta și-o să te ajut să o cauți, i-a răspuns mama.
Dar păturica roz nu era nici pe pat,
nici în dulap, nici în lada cu jucării.
De la parter s-a auzit vocea tatălui:
  - Cine a văzut-o pe Pelusa?
  - Pelusa era pisica.

– Nu este în grădină și nu s-a atins de mâncare. Tata, mama și Susi nu știau ce să caute mai întâi. Fetița plângea în continuare. Își voia păturica pentru că nu putea să doarmă fără ea. În cele din urmă, mama a zărit ceva roz sub faldurile feței de masă din camera de zi.

– Iată-ți păturica! a spus ea bucuroasă. Dar s-a oprit mirată: între pliurile păturii se afla Pelusa, care născuse patru pisoși. Susi s-a oprit din plâns și un zâmbet i-a înflorit pe față. Era fericită pentru pismoiași și foarte mândră că Pelusa alesese păturica ei preferată pentru a-i aduce pe lume!

Cei unsprezece vulturi

Un rege avea unsprezece băieți și o fată. Rămas văduv, el s-a recăsătorit. Dar noua lui soție, care era o vrăjitoare, a închis-o pe copilă într-o peșteră, i-a transformat pe băieți în vulturi și i-a zis regelui că toți copiii au murit.

Într-o zi, strălucirea părului fetei i-a atras pe frații ei până la peșteră.

Acolo i-au povestit surorii lor ceea ce le spusese o zână bună:

– Trebuie să lucrezi fără să mănânci sau să bei, să împletești o plasă din părul tău și-ai să o pui peste noi.

Fata a început să-și smulgă părul pe care a prins să-l împletească zi și noapte.

Era din ce în ce mai slăbită.

Când a terminat, vulturii au sosit în zbor și ea a aruncat plasa peste ei.

Dintr-odată, frații și-au recăpătat înfățișarea de prinți, au luat-o pe sora lor în brațe și s-au dus cu toții la palat.

Acolo, cu lacrimi în ochi, i-au povestit regelui:

– Tată, noi nu am murit, ci maștera cea rea ne-a făcut farmece!

Regele, nebun de bucurie, a alungat-o de la palat pe vrăjitoare și a trăit tot restul vieții fericit

împreună cu copiii lui!

